

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123124256/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

løftede tungt i Graavejret. Længst ude mod Østerbro drev Ruskregnen som Dis, der skjulte Fælded og Trær og alt.

Der var ingen der ude. Emma og Jørgen var ene.

Han gik med hende under Armen og havde ingen Ting at sige. Han saa ikke Fældeden, følte ikke Regnen; blot denne brede Ensomhed. Først her ude, hvor Jorden laa fladet ud under dem til alle Sider, med Skyerne hvilende over dens Stilhed, først her følte han heit sit Liv glide sammen med hendes. Og han slog sin Arm om Emma. Hun gled i den vaade Jord, og han maatte støtte hende og holde hende fastere.

Saadan gik han med hende. Stilheden lukkede sig om dem. Og saadan kunde han gaaet og gaaet, uden Tanker, uden Drømme, tryk og lykkelig, for første Gang i sit Liv fyldt helt af noget, der trak som en lysende Ridse efter dem i den graa Regnluft.

De var kommet over imod Nørre Allé og hørte Trætoppene suse. Han fik hende atter under Armen, og de gik hjem ad Alléen.

Først i Gangdøren spurgte han hende, om han skulde gaa til den Forelæsning eller ej.

— Lov mig at gaa, sagde hun saa indstændigt, at han ønskede, han aldrig havde spurgt.

Saa gik han da. Hun stod oppe i Vinduet og saa efter ham, og han vendte sig og vendte sig.

Inde i Auditoriet sad han og kunde intet samle og gad ikke. Professorens Stemme, der var tør og knap og huggede Tankerne igennem med sikre Øksehug, flød forbi hans Øre som en Strøm over Sten, mens han fulgte sine egne slentrende Tanker.

Han næsten løb hjem, og Emma stod ude paa Trappen og tog imod ham.

Efter Middag gik Forældrene en lille Tur, og Jørgen og Emma blev ene. De sad henne i Sofaen. Der var halvlyst i Stuen; Mørket faldt paa.